

वा० रा०

॥१६॥

ननु भ्रातृत्वमरित्वेन विरुद्धमिति जनाशंकायां स्वयमेवोत्तरयति ॥ उपकारेत्यादि ॥ उपकाररूपफलमेव मित्रत्वे प्रयोजकं नत्वेकोदरेजन्मेत्याशयः ॥ २१ ॥ कार्तिकेय
स्य स्कंदस्योत्पत्तिक्षेत्रभूतं वनं शरवणं तत्रोत्पन्नकांडाः ॥ २२ ॥ शोभनानि पर्वाणि येषां ते ॥ २३ ॥ भ्रातरं अमित्रमपि एकोदरजन्ममात्रेण तथा व्यवहृतं पश्य द्वि
त्रैर्दिवसैरिति शेषः ॥ २४ ॥ २५ ॥ दुःखाशयात्पुनराह ॥ रामेत्यादि ॥ शोकार्तगतित्वाद्यस्य त्वाच्च त्वयि देवनं ॥ २६ ॥ वयस्य त्वमुपपादयन्करुणामुत्पादयति ॥ त्वंहीति ॥ अग्निसा

उपकारफलं मित्रमपकारोरितिक्षणं ॥ अद्यैव तं वधिष्यामि तव भार्यापहारिणं ॥ २१ ॥ इमे हि मे महाभाग पत्रिणस्तिग्मतेजसः ॥ कार्तिके
यवनोद्धूताः शराहेमविभूषिताः ॥ २२ ॥ कंकपत्रपरिछन्नामहेंद्राशनिसन्निभाः ॥ सुपर्वाणः सुतीक्ष्णाग्राः सरोषाभुजगा इव ॥ २३ ॥
वालिसंज्ञममित्रं ते भ्रातरं कृतकिल्विषं ॥ शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतं ॥ २४ ॥ राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाहिनीपतिः ॥ प्र
हर्षमतुलं लेभे साधुसाध्विति चाब्रवीत् ॥ २५ ॥ रामशोकाभिभूतो हं शोकार्तानां भवान्गतिः ॥ वयस्य इति कृत्वा हित्वय्यहं परिदेवये ॥ २६ ॥
त्वं हि पाणिप्रदानेन वयस्यो मे ग्निसाक्षिकं ॥ कृतः प्राणैर्बहुमतः सत्येन च शपाम्यहं ॥ २७ ॥ वयस्य इति कृत्वा च विस्रब्धः प्रवदाम्यहं ॥
दुःखमंतर्गतं तन्मे मनो हरति नित्यशः ॥ २८ ॥ एतावदुक्त्वा वचनं बाष्पदूषितलोचनः ॥ बाष्पदूषितया वाचानोच्चैः शक्नोति भाषितुं ॥
॥ २९ ॥ बाष्पवेगं तु सहसानदीवेगमिवागतं ॥ धारयामास धैर्येण सुग्रीवो रामसन्निधौ ॥ ३० ॥ सनिगृह्य तु तं बाष्पं प्रमृज्य नयने शुभे ॥
विनिःश्वस्य च ते जस्वी राघवं पुनरुचिवान् ॥ ३१ ॥ पुराहं वालिनारामराज्यात्स्वादवरोपितः ॥ परुषाणि च संश्राव्य निर्धूतोऽस्मि बलीयसा
॥ ३२ ॥

क्षिकं पाणिप्रदानेन वयस्य इत्यन्वयः ॥ २७ ॥ अवक्तव्यमपि वयस्य इति कृत्वा विस्रब्धो विश्वस्तो वदामि हरति क्षीणं करोति ॥ २८ ॥ न शक्नोति नाशक्नोत
॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ वालिविनिकारं संक्षेपेणाह ॥ पुराहमिति ॥ स्वाद्राज्यात् ॥ विद्यमानज्येष्ठो चिताद्वानरराज्यात् ॥ अवरोपितोऽपहृताधिकारः ॥ निर्धूतो भर्त्सितः ॥ ३२ ॥

कि० का०

॥१६॥